

[Glistrup]

bårne, der står uden for forliget, bare sådan at skele ned til dem og se ned på dem, fordi de er gået ind på denne løsning.

Men ellers er vel nok den vigtigste bestemmelse inden for det forlig, der er indgået, at de 30 pct., som vi nu igennem snart en snes år har været vant til at regne med som saldoafskrivningsats, og som jo i sin tid blev indført ud fra synspunktet, at man skulle kunne føre konjunkturpolitik over disse 30 pct., nu i en periode skal være 45 pct.

Jeg mener afgjort, at en sådan stadig flimrende skiften om på procenter i skatte-lovgivningen ofte er uheldig, men her er tale om en så kardinal bestemmelse, som enhver skatterådgiver, enhver revisor, enhver advokat, har brug for så mange gange, at de betæneligheder, der normalt er ved at ændre på procenter, ikke gør sig gældende med særlig vægt, når der er tale om en så fundamental procent som her, og jeg tror derfor, det er rimeligt og rigtigt, at folketinget, i det omfang man mener, at dette her nu kan bruges i konjunkturpolitikens tjeneste, fra tid til anden laver om på det.

Jeg har alle dage ment, at de 30 pct. vel nok er en urimeligt lav procent, og derfor kan jeg, selv bortset fra det konjunkturpolitiske, hilse med glæde, at vi i hvert tilfælde nu for en 2-årig periode kommer frem til 45 pct. Og der er i hvert tilfælde én ting i den forbindelse, som jeg kan udtrykke den allerstørste tilfredshed med, og det er, at vi opgiver denne håbløse sondring fra VKR-regeringens dage mellem, om man skal regne med anskaffelser i første halvår eller anskaffelser i andet halvår. Hvad har den ikke givet anledning til af urimeligheder og småligheder, som fører til urimelig belastning af skattesystemet helt op til landsskatteretten uden at tjene noget som helst fornuftigt vidset, provenumæssigt eller andet retfærdighedsformål? Derfor er det da dejligt at se, at den sondring midt i indkomståret falder væk for indeværende og for det kommende indkomstår. Jeg håber aldrig nogen sinde, den grænsedragning skal vende tilbage til dansk lovgivning igen.

Så kan man beklage, at skatteministeren har udformet disse regler på en sådan måde, at han dels har gjort det til en malabarisk lovtekst, som man kan tage med sig på sit

natbord 6-7 aftener i træk og falde i søvn over uden at komme igennem den og i grunden forstå, hvad det er, der står i disse paragraffer, i stedet for, som det var muligt, og som et af fremskridtspartiets ændringsforslag går ud på, at udtrykke praktisk talt den samme mening i en klar og tydelig lovtekst, der ikke vil bevirke nogen væsentlig provenuforskydning. Men dér har man altså villet følge skattedepartementets dårlige tradition for ikke at skrive ordentligt dansk, og derfor må vi altså simpelt hen affinde os med, at erhvervslivet nu skal belastes med en ny særlov, som ikke er teknisk særlig veludformet, men indholdet af den er fornuftigt.

Det andet af de fire lovforslag er et lille skridt i den rigtige retning, men dér gjorde udvalget jo desværre det, at det fulgte venstres tanker. Og jeg må indrømme, at jeg sad og tænkte på det lovforslag, da jeg hørte hr. Brixtoftes indlæg før, så jeg kunne ikke lade være med at smile over, at hr. Brixtofte mente, at det var venstre, der havde forpagtet erhvervsvenligheden; både erhvervsvenligheden, men først og fremmest almindelig skatteetik tilsiger jo, at venstres forslag er helt forfejlet.

Den rigtige måde at løse det problem på, det, man teknisk kalder carry-back problemet, er selvfølgelig det radikale venstres forslag om, at man skal ligestille virksomheder, der drives i personlig regie, med virksomheder, der drives som aktieselskaber. Derfor synes jeg, det er trist, at forligspartierne, når nu venstre ikke kom med i forliget, i og for sig har optaget venstres grundidé i lovforslag nr. 30 om skattemæssig tilbageførsel af underskud i aktieselskaber i stedet for at arbejde ud fra det radikale forslag, som glimrende på en administrativt enkel måde kunne have været praktiseret. De ændringer, der skulle til for at gøre det radikale forslag bedre praktiksabelt — det var såmænd udmærket, som det var, men hvis man altså skulle gøre det endnu bedre — så skulle man gøre det mindre, man skulle simpelt hen slette de to sidste punkummer i § 1, og det tør jo nok siges at være sjældent, at man både kan gøre tingene enklere og samtidig gøre lovteksten mere overskuelig.

Men nu har man altså vedtaget, at man på